

havde min Brunkagedejg staaende ved Kakkelovnen. Det Syn havde han ikke set, siden han var Barn, sagde han. Han var forresten saa hyggelig. Vi snakkede naturligvis om Egnen derovre, og han fortalte saa, at han i sin Tid var kommen en Del paa Storeholt. Han kendte hele din Familje, ogsaa din Mor og dig. Og saa vidt jeg forstod, havde han ogsaa været rundt og set sig om paa de gamle Steder. Det var en høj Mand med mørkeblondt Fuldskæg. Husker du ham saa?“

„Ja, men du afbrød dig selv. Hr. Dihmer vilde tale med din Mand, sagde du.“

„Ja, jeg tænkte naturligvis, han søgte ham som Læge. Han saae da ogsaa saadan ud. Men saa vilde han bare hilse paa Povl, fordi han havde læst, hvad Povl har skrevet. Bagefter sad de og talte sammen i over to Timer, og jeg har ikke i mange Aar set min Mand saa oplivet. Men du kender ham altsaa. Hvad er han i Grunden for et Menneske?“

„Han er altsaa Godsejer, — har en Gaard et Sted i Jylland.“

„Favsingholm — ja. Det fortalte han. Han var netop paa Vej derover. Men hvorfor har han fartet saadan omkring i alle Verdensdele? I et helt Aar havde han ikke været hjemme. Det er dog aparte for en saa syg Mand.“

„Syg Mand? ... Hr. Dihmer har engang været syg; men nu skal han være kommet sig fuldstændig. Det var forresten min Fætter, Professor Hagen, der kurerede ham.“

„Da saae han virkelig daarlig ud. Det syntes ogsaa